

[Hans Hedtoft.]

så egenmægtig, som han var, da vi drøftede spørgsmålet om, hvorledes 18 måneders tjenestetid nu bedst kunne gennemføres, og problemet om, hvad der var den mest hensigtsmæssige måde at orientere mandskabet landet over om disse ting. Jeg er overbevist om, at velvillige mennesker kunne have hvisket forsvarsministeren et par gode råd i ørene, men det har vi altså ikke kunnet komme til.

Så kommer jeg til det, som jeg betragter som det allervigtigste. Jeg sagde, at for at få kastet lys over alle ting i forbindelse med de problemer, vi forhandler her, burde forsvarsministeren eller regeringen give os oplysninger om, hvilke forhandlinger der havde været ført med Norge, og hvilken stilling den norske regering havde taget. Mit spørgsmål lød, såvidt jeg selv kan huske det i dette øjeblik: Hvilken henvendelse har den samlede danske regering sendt til den samlede norske regering i anledning af Norges tilbagetrækning af styrker? Nu svarer forsvarsministeren mig meget utilfredsstillende herpå ved at sige, at forsvarsministeren ville finde det ukorrekt overfor sine norske kolleger her at referere samtaler. Det er jeg helt indforstået med. Det er muligt, der her kan forekomme ting, der er fortrolige og derfor bør forelægges andetsteds. Jeg tror det ikke, jeg kan vanskeligt indse det, men det må jeg helt bøje mig for, hvis forsvarsministeren har den opfattelse. Men der er to spørgsmål, jeg vil have svar på, og som den højtærede forsvarsminister må tjene mig i at besvare. De kan besvares med ja eller med nej. Det første spørgsmål lyder således: Har den samlede danske regering, da man fik meddelelsen om, at Norge trak sine tropper tilbage fra Slesvig-Holsten, henvendt sig til den samlede norske regering? Foreligger der blot det, at den danske forsvarsminister har sludret med sin norske kollega og fået at vide: nu gør Norge det, og det er kedeligt, og derefter taget tingen til efterretning? For så er det opsigtsvækkende og af en sådan karakter, at jeg nok tror, at den offentlighed, der har fulgt denne debat de sidste dage, vil spidse ører. Er dansk-norsk og er nordisk samarbejde udviklet dertil, at problemet om den situation, vi bliver bragt i, når Norge får godkendelse af NATO til tilbagetrækning af 4 000—5 000 nordmænd, ikke giver anledning til

forhandlinger mellem de to regeringer, men blot samtaler mellem den danske og den norske forsvarsminister? Har sådanne forhandlinger altså fundet sted?

Forsvarsministeren vil erindre, at vi under de forhandlinger, vi har haft med regeringen, da vi på et meget sent tidspunkt blev informeret om situationen, som den er, rettede en henstilling til forsvarsministeren. Den gik ud på følgende. Vi anmodede forsvarsministeren om at henstille til den norske regering at udsætte hjemkaldelsen af de norske tropper, fordi vi meget godt så, at det var en uheldig situation, der opstod ved de norske troppers hjemtrækning. Mit spørgsmål på dette punkt lyder da til forsvarsministeren: Har forsvarsministeren fulgt vor henstilling, er en sådan henvendelse til den norske regering om at udsætte hjemkaldelsen af de norske tropper rettet? I bekræftende fald: Hvornår er denne henstilling rettet til den norske regering?

Statsministeren (Erik Eriksen): Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i mine udtalelser skulle kunne finde noget i retning af en desavouering af forsvarsministeren. Jeg må tilstå, jeg ser ingen forskel i vor opfattelse efter de udtalelser, den højtærede forsvarsminister er fremkommet med, sammenholdt med, hvad jeg har sagt. Det var, ligesom det ærede medlem hr. Hans Hedtoft blandede et par ting sammen. Til understregning af, at der ingen forskel er i vor indstilling, må jeg da først nævne, at den højtærede forsvarsminister var med til at træffe beslutning om, at udenrigsministeren skulle foretage sin rejse til London og Paris nu i efteråret for igen at virke for et større bidrag af NATO-styrker til Slesvig-Holsten. Jeg skal dertil føje, at den højtærede forsvarsminister sidste sommer rettede en ganske lignende henvendelse til general Ridgway, så der er altså ikke på dette område nogen misforståelse. Så forekom det mig, at det ærede medlem ligesom blandede to spørgsmål sammen. Jeg forstod, det ærede medlem spurgte mig, da han havde ordet første gang, om det var rigtigt, at Danmark havde grund til at regne med en større tilgang af NATO-styrker i Slesvig-Holsten, og hertil svarede jeg, at det havde vi grund til, men jeg føjede til, at det afhænger af den militære organisations opbygning, og noget løfte har vi ikke, men vi venter